

¹²Íme, eljövök hamar, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint. ¹³Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. ¹⁴Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.

Kedves Testvéreim!

Sokakat megállít a templom bejárata feletti stilizált dísz. Gyakran – a regényekből, filmekből tájékozódva tévesen – szabadkőműves jelzéseket vélnek felfedezni ezekben a jelképekben. Ilyenkor viccesen el szoktam mondani, hogy igen, ez itt egy titkos társaság templomának bejárata, ahová épp tagokat keresünk, és mivel felismerték a jelet, ezért lehetnek tagok.

De mit is jelentenek ezek a jelek? Vajon mi, akik a titkos társaságnak a tagjai vagyunk, tudjuk-e, ismerjük-e ezeket a szimbólumokat?

A legfeltűnőbb a középen elhelyezkedő, háromszögbe zárt szem, amely bár nem teljesen ebben a formában az 1700-as években a szabadkőművesség egyik jelképévé vált, ugyanakkor eredete messze az ókorban keresendő, az egyiptomi hitvilágban, ahol Hórusz szemeként ábrázolták – igaz háromszög nélkül, de ha valaki nagyon akarja, akkor a háromszög jelölhet piramist, ahogyan az amerikai egy dolláros bankjegyen is így szerepel ez az ábrázolás.

A keresztyénség sok ősi szimbólumot megtartott és újra értelmezett az évezredek során, így a szem is új jelentést kapott, és Isten mindenhatóságára, mindent „látóságára” utal, és hogy egyértelmű legyen, a háromszög a szentháromságra utaló szimbólum. A szentírásban egyébként a szem több helyen is előkerül:

Az ÚR ott van szent templomában, az ÚR, akinek trónja a mennyben van, lát a szemével, pillantása megvizsgálja az embereket. (Zsolt 11,4) De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. (Zsolt 33,18) A szemek megjelennek Ezékiel prófétánál és a Jelenések könyvében is, mégpedig az Isten ítélőszéke előtt lévő angyalokon.

De a mi templomunk bejára feletti részben, ha a többi szimbólumot is figyelembe vesszük, akkor sokkal inkább a Jelenések könyvének végéről az ítéletre megjelenő Krisztus kellene, hogy eszünkbe jusson. A 19. fejezetben, amikor Jézus megjelenik a mennyei ítélet előtt, így írja le János: *11És láttam a megnyílt eget: íme, egy fehér ló, és aki rajta ül, annak neve Hű és Igaz, mert igazságosan ítél és harcol, 12szeme tűz lángja, és fején sok korona, és ráírva egy név, amelyet senki sem ismer rajta kívül;*

A tűzben izzó szem jelképe, valamint az ismeretlen névre történő utalás jelenik meg a bejáratunk felett, a szemet körülvevő lángnyelvekben, valamint a háromszög felső csúcsa felett látható Krisztus monogramban, az ún. chí-róban, a két görög betűben a K és R betűkben.

Az ábrán ezen kívül még két betű olvasható. A bal oldali talán egyértelmű, egy A betű, a jobb oldali inkább a fizikából lehet ismerős, vagy a 60-as, 70-es évek egyik legnépszerűbb rockbandájának, az Omegának a logójából. Ez a görög ómega betű. De mit keres itt ez a két betű?

Mai ígénkből választ kaphatunk erre.

A jelenések könyvének utolsó fejezete Jézus visszajöveteléről, az ítélet napját megelőző időről szól. János apostolnak látomásában megjelenik maga Jézus és így szól: ¹²Íme, eljövök hamar, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint. ¹³Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. ¹⁴Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba. Az alfa és az ómega, az A és az Omega betűk a görög abc első és utolsó betűje, ahogy Jézus maga is mondja: a kezdet és a vég.

Ahogy arról már a múlt héten is beszéltem, a Jelenések könyve az első század végén íródott, az üldözött keresztyéneknek szóló biztatásként, bátorításként, egy olyan helyzetben, amikor a hitük miatt, a Jézus Krisztusba vetett hitük miatt folyamatosan életveszélyben és félelemben éltek a keresztyén közösségek.

Ebben a helyzetben szólal meg, nem egyszerűen János apostol, hanem az ő látomásain keresztül maga Isten, és kitartásra biztat. Úgy, ahogyan Jézus tette, aki tanítványainak már a kezdetek kezdetén megmondta, hogy üldözni fogják őket, hogy helytartók elé kell állniuk, hogy megölik őket. Nem árult zsákbamacskát Jézus. Aki őt követi, az üldözni fogják. Amikor Jézus erről beszélt, akkor sokan otthagyták őt, de a tanítványi közösség kitartott, mert ők, akik közöle voltak Jézushoz, akik őt hallgatva aludtak el, és mellette ébredtek, ez a maroknyi ember azt érezte, hogy érdemes vállalni még ezt is, mert Jézussal lenni a legjobb dolog. „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.” – mondja Péter Jézus kérdésére: ti is el akartok menni?

Jézussal lenni – olyan mint a gyereknek a szülővel, mint a szerelmesnek a szerelmével. Van egy érdekes jelenet az evangéliumban, amikor Jézus három tanítványával felmennek a hegyre és ott Jézus megdicsőül, elváltozik, és beszélget Mózással és Illéssel. A tanítványok számára ekkor válik teljesen nyilvánvalóvá,

hogy kicsoda Jézus, és Péter megszólal: jó nekünk itt lennünk, építsünk három sátrat. Péter ott akar maradni, ebben a mennyei jelenetben. Nem szeretne mozdulni, mert ott jó!

Sokan megtapasztalhattuk már ezt, hogy mennyire jó Isten közelsége. Amikor megláthattuk Jézust. Mondom ezt úgy, hogy én magam soha nem találkoztam vele élőben, mint a tanítványok, nem volt látomásom, ahogy Jánosnak, nem ragadtattam el a paradicsomba, ahogy Pál apostol. De mégis megtapasztaltam az Isten érintését, találkoztam Jézussal, mert voltak és vannak pillanatok az életemben, amikor nagyon közel kerülhettem hozzá. Nem feltétlen tudom elmagyarázni, de hasonló érzés, mint amikor valakivel telefonálok. Nem látom őt, de tudom, hogy most rám figyel, és én őrá, és nincs semmi akadály, nincs zavaró tényező. Ő van és én vagyok.

A tanítványok – akik fizikálisan is érezték Jézus jelenlétét, miután Ő elment mindennél jobban vágytak vele lenni. Várták, vágyták, hogy Jézus visszajöjjön, mert a tapasztalatuk az volt, hogy annál jobb, minthogy Jézussal lehetnek nem történhet ebben az életben.

Számukra, akik számára három évig minden nap Jézus volt a kezdet és a vég, vele kezdték és vele fejezték be a hétköznapokat, ez az érzés nem múlt el, amikor Jézus elment. Továbbra is vágytak rá, még akkor is, ha tudták, hogy legközelebb a haláluk után, vagy Jézus visszatérésekor találkozhatnak. Éppen ezért várták és sürgették ezt a napot. „Jövel uram Jézus” – Marana tha – azaz „Urunk jöjj”, nem véletlen maradt fenn ez a régen kihalt arámi nyelvbéli kifejezés, mert használták, liturgikus elemként megmaradt az istentiszteleteken nagyon sokáig. Így búcsúztak egymástól a keresztének, várva Jézusra, várva az ítélet napjára, várva arra, hogy a mennyekben újra Jézussal lehessenek, bármennyire is szerették ezt a földi életet.

Miért veszett ki ez az imádság? Miért nem így köszönünk el egymástól? Mert nem vágyunk meghalni. Szeretünk élni, és a halál mint félelmetes, távoli ismeretlen, nem szeretnénk vel szembesülni. Miért? Mert elfelejtettük Jézust, elfelejtettük, hogy mennyire jó vele lenni, néha-néha talán megvan bennünk ez az érzés, előcsalja egy prédikáció, egy-egy elgondolkoztató élethelyzet. De ezek a pillanatok elmúlnak, és újra félelmetessé válik az elmúlás lehetősége. Pedig a fenyegetés ott van mindannyiunk életében. Mára már a járvány nem húzta meg a határt 65 évnél, a fiatalok köréből éppen úgy szedi áldozatait. De nem kell járvány sem, tudjuk, hogy életünkben sok veszély, betegség van. A kérdés, hogy hogyan viszonyulunk ehhez? Vannak, akik félnek, mások inkább nem foglalkoznak vele, a keresztyén ember gondolkodása más kell, hogy legyen, mégpedig az, hogy éljük a mindennapi életünket, igyekszünk ezt úgy, hogy hasznára legyünk környezetünknek, kihasználva az időt arra is, hogy a hitünkről tanúságot tegyünk, hogy továbbadjuk a bennünk élő reménységet, ugyanakkor várjuk a Jézussal való találkozás boldog lehetőségét.

Persze mind ehhez az kell, hogy a vele való kapcsolatunk meglegyen. És lehet olyan kapcsolatunk, mint a tanítványoknak. Élő, személyes kapcsolatunk, lehet vele ébredni és vele lefeküdni, lehet ő a mindennapjainkban az első és az utolsó. A tanítványok három évig voltak Jézussal, három év alatt, ha este és reggel olvassuk a Ha Szentírást, csak egy-két fejezetet, akkor végig olvassuk az egészet. Vele kelni, az ő igéjével, imádságban hozzá fordulva, és vele fekédni – nem a tévé előtt elaludni, nem egy regény izgalmas sorait befejezve álomra hajtani fejünket, hanem az ő igéjét olvasva, és megint csak imádságban hozzá fordulva.

Ezt kellene, de én bevallom, hogy nekem sem megy. Ha menne, akkor én sem csak olykor-olykor érezném, hogy ő mennyire közel van hozzám.

Karácsonyig éppen 40 nap van hátra. A 40-es szám a Bibliában a böjt ideje. Régen a karácsony előtti időszakban is tartottak 40 napos böjtöt, mára ez csak az adventi időszakra szűkült. De mi kezdhethünk egy ilyen böjtöt, negyven nap reggel és este vele kelni és fekédni. Lehet egy ilyen kihívásunk. Aki tudja, próbálja meg velem együtt.

Térjünk még vissza a bejáratunk fölötti díszre, és mai igénkre. A szimbólumok Jézus eljövételére figyelmeztetnek tehát: ¹²Íme, eljövök hamar, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint. ¹³Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

¹⁴Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.

Amikor templomba jövünk legközelebb. Emeljük fel a tekintetünket, hogy figyelmeztessen bennünket, legyen Jézus a mindennapjaink alfája és ómegája, hogy boldog örömmel várjuk az ítélet napját, amely napon mi, aki vágyunk a vele való kapcsolatra beléphetünk a mennyek országának kapuján, hiszen Jézus vére megtisztított és alkalmassá tett erre, a benne való hit pedig kulcsot adott a kezünkbe. Az élet fájához vezető út, amelyet a bűn elzárt előlünk, nyitva áll. Ahogyan belépünk a templomba Isten igéjére figyelve hátrahagyva a hétköznapok terheit, úgy léphetünk majd be az örök életbe. Ez a reménységünk! Ámen.